

Arrest

nr. 246 895 van 6 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 23 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 augustus 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 januari 2015 een eerste verzoek in om internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 1 juli 2015 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing met het arrest nummer 156 834 van 23

november 2015. Verzoeker diende een tweede en een derde verzoek om internationale bescherming dat uiteindelijk werd afgesloten met het arrest 234 505 van 26 maart 2020.

1.2. Op 8 september 2016 werd verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Gent als staatloze erkend.

1.3. Op 24 juni 2019 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 24 augustus 2020 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 25 augustus 2020 werd besloten tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 20/02/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 26/03/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 05/01/2015; 05/12/2017; 23/08/2018; internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Schending van:

- Artikel 1 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie;*
- juncto de schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens 3 van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Het redelijkheidsbeginsel houdt bovendien in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986 ; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982 ; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

** * **

De bestreden beslissing stelt als volgt:

“Op 20/02/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 26/03/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1, 1° van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 05/10/2015; 05/12/2017; 23/08/2018; internationale bescherming heeft gevraagd en door de beslissing van nietontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.” (stuk 1)

Op grond van de uiteengezette beginselen is het vereist dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing een zorgvuldig onderzoek naar de juiste feitelijke gegevens omtrent de situatie van verzoeker voert.

Echter mag blijken uit de bestreden beslissing dat een dergelijk zorgvuldig onderzoek niet is gebeurd, doch hier minstens niet op correcte wijze over werd gemotiveerd.

Vooreerst wordt immers in de bestreden beslissing vermeld dat verzoeker van Palestijnse origine is, doch niet erkend werd (stuk 1) .

“nationaliteit: van Palestijnse oorsprong (niet-erkend) “ (stuk 1)

Indien verweerder evenwel een degelijk onderzoek zou hebben gevoerd naar de situatie van verzoeker, zou in de bestreden beslissing correct zijn aangegeven dat verzoeker erkend staatloze is. Immers werd verzoeker erkend als staatloze door de rechtbank van eerste aanleg OOST-VLAANDEREN, afdeling GENT per beschikking van 8 september 2016 (stuk 5).

Dit maakt dan ook een manifeste inbreuk van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht uit.

Daarnaast liet verweerder eveneens na om een zorgvuldig onderzoek te doen naar de mogelijkheid voor verzoeker om op heden terug te keren naar diens land van herkomst, rekening houdende met het gegeven dat verzoeker erkend staatloze is.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing immers louter naar de beslissing van het CGVS van 20 februari 2019 en het arrest van de RVV nr. 234.505 van 26 maart 2020 (stuk 1). Hierbij werd echter geen rekening gehouden met de laatste recente gebeurtenissen en ontwikkelingen in LIBANON.

Echter is sinds de explosie van 4 augustus 2020 de veiligheidssituatie opnieuw verslechterd. Zulks wordt ook aangegeven op de website van de FOD Buitenlandse Zaken (stuk 6)

“4. Gezien de demonstraties die verband hielden met de economische en sociale crisis die op 17 oktober 2019 begon, duidelijk een vermindering kende tijdens de eerste weken van de crisis die verband hield met Covid-19, is er echter de afgelopen weken een heropleving van niet-geautoriseerde bijeenkomsten waargenomen. Er zijn meldingen binnengekomen van confrontaties van religieuze aard. De economische impact van de lock down kwam bovenop de eerdere moeilijkheden, waardoor het aandeel Libanese burgers dat onder de armoedegrens leeft is toegenomen, en waardoor de ontevredenheid van de volksklasse over de situatie verder stijgt. De dramatische explosie van 4 augustus veroorzaakte verder ook kritiek op de politieke klasse en de situatie blijft tot op heden gespannen en onstabiel. We raden Belgen aan om weg te blijven van deze mogelijk gewelddadige protesten.”

(stuk 6- https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/libanon)

Daarenboven is de situatie in het kamp EIN EL HILWEH uiterst precair (stuk 7).

“Over 470,000 refugees are registered with UNRWA in Lebanon, with 180,000 estimated for planning purposes to be residing in the country. About 45 per cent of them live in the country’s 12 refugee camps. Conditions in the camps are dire and characterized by overcrowding, poor housing conditions, unemployment, poverty and lack of access to justice.

Palestinians in Lebanon do not enjoy several important rights; for example, they cannot work in as many as 39 professions and cannot own property (real estate). Because they are not formally citizens of another state, Palestine refugees are unable to claim the same rights as other foreigners living and working in Lebanon.” (stuk 7)

Vrij vertaald:

“Meer dan 470.000 vluchtelingen zijn geregistreerd bij de UNRWA in Libanon, waarvan er naar schatting 180.000 in het land verblijven. Ongeveer 45 procent van hen woont in de 12 vluchtelingenkampen van het land. De omstandigheden in de kampen zijn erbarmelijk en worden gekenmerkt door 5 overbevolking, slechte huisvestingsomstandigheden, werkloosheid, armoede en gebrek aan toegang tot de rechter.

De Palestijnen in Libanon worden ontzegd van hun basisrechten: ze kunnen bijvoorbeeld niet in maar liefst 39 beroepen werken en geen eigendom (onroerend goed) bezitten. Omdat ze formeel geen burgers van een andere staat zijn, kunnen de Palestijnse vluchtelingen niet dezelfde rechten opeisen als andere buitenlanders die in Libanon wonen en werken”.

Het meest recente rapport van EASO (European Asylum Support Office) stelt (stuk 8):

“UNRWA has evaluated conditions in the camps as ‘dire’. According to UNRWA, Palestinians are excluded from many rights: they are barred from 39 professions and owning real estate. According to

Amnesty International, Palestinian refugees are also excluded from accessing public education and health services.

(...)

The same source conveyed that the camps of Ain al-Hilweh and Mieh Mieh, both located in the proximity to the town of Sidon (Saida), are 'of the greatest concern' to the Lebanese authorities." (stuk 8)

Vrij vertaald:

"UNRWA heeft in haar evaluatie de situatie in de kampen als verschrikkelijk bestempeld. Volgens UNRWA zijn Palestijnse vluchtelingen uitgesloten van vele rechten: ze zijn uitgesloten van 39 beroepen en van het bezit van onroerend goed. Volgens Amnesty International zijn Palestijnse vluchtelingen tevens uitgesloten van toegang tot de publieke scholen en gezondheidszorg.

(...)

Dezelfde bron liet weten dat de kampen Ain al-Hilweh en Mieh Mieh, beiden in de buurt van de stad Sidon (Saida) zeer zorgwekkend zijn voor de Libanese autoriteiten."

Het spreekt voor zich, en wordt ook bevestigd in dit EASO rapport, dat dergelijke lamentabele toestanden uiteraard een broedplaats van extremisme vormen (stuk 9):

"Although Palestinian factions such as Fatah and Hamas maintain a strong presence in refugee camps in Lebanon (outside of Lebanese security control) these have however witnessed the rise of Salafist-jihadist factions such as Fatah al-Islam."

Vrij vertaald:

"Hoewel de Palestijnse facties zoals Fatah en Hamas een sterke aanwezigheid blijven kennen in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon (buiten Libanese veiligheidscontroles), zijn deze evenwel getuige van een toename van Salafistisch-jihadistische facties zoals Fatah al-Islam."

Daarnaast wordt LIBANON ook hard getroffen door de Corona-crisis en verwacht men dat men binnenkort het verzadigingspunt van de ziekenhuizen zal bereiken. Ook dit zal mogelijks voor nog meer protesten en gewelddadige incidenten zorgen.

"3. Het lokale ziekenhuissysteem blijft in staat om de epidemie het hoofd te bieden en is heeft het verzadigingspunt nog niet bereikt, maar de situatie is sterk achteruit gegaan sinds de explosie van 04/08/2020. Echter neemt het aantal gedetecteerde gevallen sterk toe (enkele honderden per dag). De ambassade raadt Belgische 6 staatsburgers aan om in dit stadium het land niet te verlaten. Onze aanbeveling is om de instructies van de lokale autoriteiten en de Wereldgezondheidsorganisatie letterlijk op te volgen."

(stuk 6 - https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/libanon)

Uit het bovenstaande mag afdoende blijken dat verzoeker bij een terugkeer naar LIBANON risico loopt om in menonwaardige omstandigheden terecht te komen, in strijd met artikel 1 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 1 Europees handvest: De menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd.

Van verzoeker kan dan ook niet redelijkerwijze verwacht worden om terug te keren naar LIBANON.

Alwaar bovenstaande nieuwe recente ontwikkelingen, dewelke wijzen op een risico voor verzoeker om in menonwaardige omstandigheden terecht te komen bij een terugkeer naar LIBANON, niet in aanmerking werden genomen bij de beoordeling van onderhavige aanvraag, dringt een nieuwe beoordeling zich op.

Immers mag verwacht worden van verweerder dat hij zich beroept op de meest actuele informatie ter beoordeling van de veiligheidssituatie in LIBANON (RvS 8 december 2008 , nr. 188607).

Gelet op het bovenstaande, staat vast dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 1 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie juncto de schending van de materiële

motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich op.“

2.2. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing vermeldt: "*nationaliteit: van Palestijnse oorsprong (niet erkend)*". Hij voert aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent als staatloze werd erkend op 8 september 2016.

De Raad merkt op dat het bestreden bevel werd genomen op basis van artikel 52/3, §1, van de vreemdelingenwet. Naar luid van dit artikel neemt de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten wanneer de commissaris-generaal de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire bescherming weigert. Verzoekers meest recente verzoek om internationale bescherming werd geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Deze beslissing werd door de Raad bevestigd met het arrest nr. 234 505 van 26 maart 2020. Vervolgens nam de verwerende partij op 24 augustus 2020 een beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. In deze beslissing werd uitgebreid ingegaan op het feit dat verzoeker als staatloze werd erkend en werd gemotiveerd dat dit gegeven in casu niet verhindert dat verzoeker terugkeert naar Libanon. Het thans bestreden bevel werd genomen op 25 augustus 2020, daags nadat de elementen met betrekking tot verzoekers staatloosheid werden beoordeeld. De verwerende partij heeft pas eerst nadat zij zich een standpunt over deze buitengewone omstandigheden had gevormd, beslist tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat de verwerende partij hier geen rekening mee heeft gehouden. Het feit dat in het thans bestreden bevel niet wordt verwezen naar verzoekers staatloosheid heeft verzoeker niet gegriefd.

Waar verzoeker vervolgens verwijst naar de explosie van 4 augustus 2020 in Beirut en de situatie in het kamp Ein El Hilweh, merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot het citeren van bronnen en rapporten van algemene draagwijdte en geen verdere toelichting verschaft met betrekking tot de wijze waarop deze gebeurtenissen een invloed hebben op zijn persoonlijke situatie. In de beslissing van 24 augustus 2020 met betrekking tot verzoekers regularisatie-aanvraag werd uitgebreid ingegaan op de situatie in het kamp Ein El Hilweh en werd vastgesteld dat verzoeker in Libanon nog over een familiaal netwerk beschikt waarop hij kan steunen bij terugkeer. Verzoekers verwijzing naar recentere bronnen over het kamp leidt er niet toe dat deze beoordeling niet langer pertinent zou zijn. Hetzelfde kan gesteld worden met betrekking tot de gevolgen van de explosie in Beirut van 4 augustus 2020. Met het louter verwijzen naar de algemene situatie in Libanon toont verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte met deze informatie geen rekening werd gehouden.

Waar verzoeker aanvoert dat geen rekening werd gehouden met de gevolgen van de Corona-crisis in Libanon, beperkt verzoeker zich wederom tot een verwijzing naar de algemene informatie. Voorts blijkt uit de aangehaalde informatie van de FOD Buitenlandse Zaken niet dat de situatie in Libanon van die aard is dat een terugkeer aanleiding zou geven tot een mensonwaardige behandeling. Er blijkt enkel uit dat het aantal nieuwe gevallen dagelijks toeneemt, net als in andere landen, waaronder België. De ambassade raadt Belgische burgers aan om het land niet te verlaten en de instructies van de lokale autoriteiten en de Wereldgezondheidsorganisatie op te volgen. Op basis van deze gegevens maakt verzoeker geen schending van artikel 1 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aannemelijk.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT